

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Noptile unui nelegiuit

Kelly Bowen

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOWEN, KELLY

Noptile unui nelegiuit / Kelly Bowen

trad. din lb. engleză: Bianca Paulevici – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5193-8

I. Paulevici, Bianca (trad.)

821.111

KELLY BOWEN

Noptile unui nelegiuit

Traducere din limba engleză

Bianca Paulevici

LITERA

București
2020

Capitolul 1

Dover, Anglia, 1820

Rana, deși provocată de un glonț, nu era îngrozitoare.

Glonțul îl nimerise pe pacient în partea de sus a umărului, lăsând o gaură neuniformă în carne și mușchi, dar fără să zdrobească osul. Apa rece ca gheața a mării încetinise sângerarea, iar faptul că fusese pe jumătate gol și fără cămașă la momentul respectiv însemna că nu ajunseseră resturi de material în țesut. Mai îngrijorătoare era spintecătura lungă de sub gaura lăsată de glonț, ce îi străbătea mușchii aflați în partea de sus a spatelui. Marginile ei căscate și sângeroase aveau să necesite numeroase suturi, și, spre deosebire de rana lăsată de glonț, nici frigul, nici marea nu încetiniseră prea mult sângerarea.

– Dumnezeule, Kate, încerci să mă ucizi din nou?

Întrebarea fu însoțită de un geamăt.

Katherine Wright apăsă mai tare pe rană, privind la lumina felinarului cum pânza se făcu stacojie.

– Poate că ar trebui, spuse ea cu voce fermă, deși pe dinăuntru tremura de furie. Chiar dacă doar ca să nu le dau nenorociților de soldați satisfacția de a te ucide chiar ei.

Din colțul căsuței țărănești, tatăl ei râse șuierat, apoi horcăi din pricina plămânilor, ca un semn de rău augur.

– Nu te mai plânge, flăcăule, sau s-ar putea ca soră-ta să nu mai aibă așa mare grijă cum mânuiește cuțitașele alea.

Lumina slabă a vetrei îi ilumina profilul zbârcit.

Se mai auziră câteva chicote înfundate de la ceilalți bărbați care se înghesuiseră în locuința minusculă și care îl aduseseră pe fratele ei înăuntru. Pe cei mai mulți dintre ei îi recunoscuse; pe vreo doi nu îi mai văzuse până atunci. Katherine se încruntă la ei, iar răsetele pe înfundate încetară. Își dori să fi tras perdeaua grea pe care o atârname

în centrul căsuței pentru momentele în care trata vreun pacient și aveau nevoie de intimitate.

– Ieșiți, le porunci ea.

Drept răspuns, bărbații își târșăiră picioarele și se uitară nesiguri când la Katherine, când la pacientul ei.

Întins cu fața în jos pe masă, fratele ei își înalță capul și încercă să se uite la ea.

– Nu ai de ce...

– Taci din gură, Matthew, altfel o să-l las pe vreunul dintre nătângii ăștia să te coasă. Să vezi atunci cu ce ditamai cicatrice o să te alegi.

Matthew își sprijini din nou fruntea pe masă. Părul de un blond-închis îi era încă umed, și câteva șuvițe răsucite îi căzură peste ambele părți ale feței.

– Mi s-a zis că femeilor le place ca bărbații lor să aibă cicatrice.

– Femeilor le place ca bărbații lor să fie în siguranță, scrâșni ea cu dinții încleștați, încruntându-se în continuare la mulțimea adunată în casă. Nu împușcați ori la capătul mortal al unei lame.

Matthew mârâi.

– Kate...

– Gata, băieți, valea de-aici, zise tatăl ei cu voce aspră. Lăsați-o să-și facă treaba. Mergeți acasă, țineți-vă capetele plecate și lăsați-i pe soldați să se învârtă toată noaptea în jurul cozii. Matty va fi în perfectă stare până mâine-dimineață.

Bărbații bombăniră, dar ascultară porunca și dispărură pe rând, tăcuți, în întuneric. Katherine știu că avea să se îndrepte fiecare într-o altă direcție, furișându-se prin întuneric ca niște fantome în noapte, evitându-i pe bărbații din blocadă și patrulele care își vâneau prada de-a lungul coastei. Încă din copilărie, îi privise pe contrabandiști împrăștiindu-se intenționat, bărbați cu o experiență de generații în spate. Își privise și tatăl făcând-o. Și fratele. Iar, când crescuse, o făcuse chiar și ea.

Dar, ocazional, nu erau atât de invizibili precum credeau. Iar dovada acestui fapt sângera încă pe masa ei.

– Nu te-au urmărit până aici, nu-i așa? își întrebă Katherine fratele. Soldații?

– Nu fi prostănacă!

– Nu sunt prostănacă. Sunt precaută. Poate ai vrea și tu să fii mai precaut.

Dădu la o parte pânza și făcu o grimasă când văzu rana larg deschisă, deși sângerarea începea să se reducă. Disprețuia tăieturile adânci ca aceasta. Dincolo de faptul că deteriorau țesutul muscular, rănilor de felul acesta puteau supura.

– Ne-au pierdut urma în tuneluri, zise Matthew cu glas înăbușit, cu gura aproape lipită de masă.

– Ești convins? Dacă ai sângerat, trebuie să fi lăsat o dără...

– Sunt convins, la naiba!

– De unde au știut că veți fi în golf?

– Cineva trebuie să le fi dat de știre patrulilor, răspunse tatăl ei.

Katherine își ridică privirea spre el. Se ridicase și trăsese la o parte pânza grea ce acoperea ferestruica din partea din față a căsuței, iar acum se holba la întunericul de afară. Înfășurat în pătura voluminoasă, aproape că părea la fel de vânjos cum fusese odinioară. Înainte să fie împușcat. Înainte ca plămâni să îi slăbească și să i se deterioreze.

– Ce-ați transportat azi? îl întrebă ea pe Matthew. Mătase? Ceai?

– Coniac. Din Boulogne, răspunse el. Patrulele erau ascunse pe plajă, au așteptat până l-am luat. Le-am văzut doar când aproape că a fost prea târziu.

– Aproape? întrebă Katherine furioasă. Fir-ar să fie, Matt, ai idee cum ți-arată spatele?

– Mi-a fost greu să alerg prin valurile de hulă, cel puțin până când apa a fost îndeajuns de adâncă să pot înota. Dar i-am ademenit, și nici ei n-au putut fugi. Ceilalți au scăpat cu bine, și asta-i tot ce contează.

– Tu contezi. Viața ta contează. Și aproape că ți-ai pierdut-o...

– Bărbații aceia, băieții aceia... sunt echipajul meu, Kate. Răspunderea mea. Ce conducător aș fi dacă nu i-aș conduce?

– Ai zis că nu o vei mai face, Matt. Katherine trase un sfeșnic mai aproape și se întinse după trusa de sutură. Mi-ai promis.

Fratele ei mormăi ceva neinteligibil înspre masă.

– Ce-ai zis?

– A întrebare ce crezi că vom mânca dacă se oprește, îi zise tatăl ei cu asprime de lângă fereastră, unde stătea de gardă. Cum vom reuși să avem un acoperiș deasupra capetelor și cărbune în vatră iarna? Cum vom plăti pentru lecurile pe care mi le vâri pe gât cu fiecare ocazie? Toate astea costă, fătuco.

Katherine lăsă la o parte trusa.

– Câștig...

– Câștigi câte o găină din când în când, zise tatăl ei istovit. O mână de morcovi sau poate o bucată de hering uscat dacă ai noroc.

– Nu pot să nu-i ajut pe cei care au nevoie de mine, se răsti ea.

– Da, știi asta. Și ai un dar rar al tămăduirii, iar parohia și oamenii din ea au nevoie cu disperare de tine, mai ales acum. Dar nu au nimic și, așadar, nici tu nu ai.

– Aproape că ai murit ucis de oamenii regelui, tată. Doisprezece centimetri l-au salvat în noaptea asta pe Matthew, altminteri ar fi murit ucis de glonțul unui soldat. Spui... Se opri, încercând să nu ridice tonul. Spui că nu avem nimic. Dacă voi doi muriți pentru un balot de tutun sau un bidon de coniac de contrabandă, atunci chiar că nu voi mai avea nimic.

– Nu sunt atât de ușor de ucis, zise tatăl ei, privind în continuare în întunericul de afară.

– Nici eu, adăugă Matthew irascibil de pe masă. Artileria franceză și armele de foc n-au reușit s-o facă. O mână de scurșori englezești cu arme inferioare și cai încordați nu vor putea face ce n-au reușit francezii.

Katherine își înăbuși imboldul de-a azvârli cu ceva.

– Chiar nu înțelegeți ce încerc să spun? Eu...

– Stinge lumina, îi zise tatăl ei, cu voce dură și pe un ton imperios. Avem companie.

Katherine stinse imediat lumânările din jurul mesei. Se întinse spre felinarul care îi atârna de un cârlig deasupra capului și îl stinse și pe el, simțindu-se cuprinsă dintr-odată de o teamă ce îi făcea inima să îi bată cu putere.

– Soldați?

– Nu-mi dau seama. Tatăl ei își târșâi picioarele prin spațiul întunecat, luminat acum doar de focul slab din vatră. Se opri lângă cealaltă fereastră a căsuței, în partea îndepărtată a ușii, și dădu la o parte pânza cu care era acoperită.

Katherine se deplasă încet în jurul mesei, trăgând perdeaua lungă care atârna de o sfoară în centrul căsuței. Persoana de la ușă nu avea să vadă partea din spate a căsuței din pricina pânzei grele, dar era o soluție slabă în fața unui regiment de soldați care vâna un contrabandist.

Exista însă un spațiu sub podea, îndeajuns de încăpător cât să ascundă un om, în care se putea intra printr-o trapă. Se uită la colțul patului pe care îl împărțeau tatăl și fratele ei, abia vizibil în întuneric. Trebuia să îl împingă de lângă perete și să dea la o parte carpeta jerpelită dacă voia să își ascundă fratele.

Se apropie de fratele ei.

– Trebuie să te ascunzi.

– Nu avem timp. Adu-mi pușca!

Matthew se ridică clatinându-se, legănându-se puțin și aplecându-se spre marginea mesei, ca să își țină echilibrul. Răsuffla scurt și greoi.

Ținea o pușcă lângă ușa casei, mereu plină cu praf de pușcă proaspăt. Deși Katherine se îndoia că Matthew ar fi reușit să mânuiască arma grea în starea în care se afla. Și știa sigur că tatăl ei nu putea să o facă.

Fără să stea pe gânduri, se strecură de partea cealaltă a perdelei, se furișă prin spațiul slab luminat și apucă pușca.

– Un singur călăreț, îi avertiză tatăl ei de la fereastră.

Era mai bine decât o poteră de soldați, dar tot nu era semn bun.

– Adu-mi pușca aia nenorocită, șopti fratele ei slăbit.

Ea văzu perdeaua mișcându-se și știu că o privea. Afară, se auzi slab, dar neîndoielnic, sunetul cizmelor pe pământul bătătorit. Katherine înghiți în sec, ridică arma în dreptul umărului și o îndreptă spre ușă.

– Dumnezeule, Kate, pleacă de lângă ușă și adu-mi pușca, îi porunci Matthew deopotrivă slăbit și disperat.

– Fă cum a zis, fătuc, o imploră tatăl ei.

– Așază-te până nu pici, Matthew, îi murmură Katherine cu o voce care până și ei i se păru surprinzător de fermă. Ai pierdut mult sânge. Ține perdeaua trasă. Iar tu rămâi unde ești, tată.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă, și zăvorul scârțâi. Ușa se deschise puțin. Katherine se încruntă și își ajustă strânsoarea pe patul armei. Soldații nu ar fi bătut mai întâi. Cel puțin, nu așa încet.

– Domnule Wright? spuse o voce masculină joasă. Ușa se mai deschise puțin, și o siluetă înaltă ce căra un fel de geantă voluminoasă intră cu grijă în casă. Domnule Wri...

Se opri brusc, iar Katherine presupuse că îi zărise în sfârșit silueta luminată de foc. Și pușca pe care o ținea.

Dintr-o parte a încăperii, tatăl ei bombăni ceva pe sub mustață și se îndepărta de fereastră. Trecu pe lângă bărbat și închise ușa, deși doar după ce scrută întunericul de afară.

– Doctore Hayward, îl salută el pe bărbat. Ești bine-venit!

– Mmm, răspunse doctorul sec, holbându-se la Katherine. Nu sunt așa convins de asta.

Katherine lăsă arma jos și o propti de perete. Întinse mâna, pentru sprijin, căci încordarea se frânse brusc, lăsând-o puțin mai șovăitoare decât i-ar fi plăcut. Încercă să își forțeze inima să își recăpete ritmul normal.

Nu era un soldat, ci un doctor. Unul care își petrecea verile în Dover, alături de familia lui, și care se ocupa de multe dintre nevoile medicale din ținut când era aici. Katherine se întorsese de curând și nu îl mai întâlnise, dar îl văzuse de la distanță, de obicei însoțit de femei tinere și frumușele care păreau să îi soarbă fiecare cuvânt pe care îl rostea. Lucru deloc surprinzător, de altfel, întrucât doctorul Hayward nu era doar doctor, ci și baron. Un baron înstărit și văduv. Lucru surprinzător, de altfel.

Și care pentru Katherine nu avea nici o logică. Pentru că bărbații avuți și nobili nu alegeau astfel de profesii. Nu se înjoseau ostentiv într-un domeniu marcat de boală, sânge și sânge încheșat. Nu își petreceau vremea făcându-și griji pentru cei care nu locuiau la vest de Haymarket, Londra. Și cu siguranță nu colindau pe drumurile lăturale din Dover în nopți ca aceasta, când văzduhul era încărcat de fâgăduința ploii.

Toate acestea făceau ca prezența bruscă a baronului în casa lor să fie nespus de stranie. Nu avea de gând să pună la încercare, cu nesăbuiță, discreția doctorului. Cine putea ști ce știa sau nu Harland Hayward, baronul Strathmore, despre ce se petrecea pe țărmurile din ținutul Kent? Și oare cui îi era loial? Regelui și țării sau țăranilor care se chinuiau să supraviețuiască? La urma urmei, baronul Strathmore era un mare lord.

Cu siguranță, nu era de-al lor.

Voit, Katherine nu se uită în spate, spre locul în care era ascuns fratele ei.

– Ce doriți? întrebă ea brusc și fără delicatețe, căci, întrucât Matthew încă sângera în spatele ei, trebuia să îl facă pe acest baron devenit doctor să plece.

– Domnișoara Wright, presupun? Baronul nu se mișcase din locul lui umbrat. Nici nu păru cătuși de puțin jignit de lipsa ei de bună-cuviință. Tatăl dumneavoastră mi-a povestit multe despre fiica lui.

Katherine miji ochii. Apoi ei cu siguranță nu îi spusese nimic despre el. Nici măcar nu își dăduse seama că se cunoștea cu baronul. Tot ce știa despre Strathmore aflase din bârfele pe care le auzea când lucra. Cea mai mică soră a lui Strathmore era noua contesă de Rivers. Cea mai mare soră a lui era ducesă. Locuiau cu toții la reședința Avondale, vila impunătoare de lângă Dover, care se înălța pe stâncile ce dădeau înspire mare. Fără îndoială, un cuib plin de titluri mărețe și de o pompozitate de nesuferit.

Îi aruncă o privire tatălui ei, dar acesta o ignoră, concentrându-se să reaprindă lumânările, deși nu îndeajuns de rapid pe cât i-ar fi plăcut lui Katherine. Voia – de fapt, trebuia – să îl vadă limpede pe acest lord doctor, să îi vadă chipul și să îi citească nuanțele expresiei.

– Da, răspunse în cele din urmă în tăcerea care se așternu, recunoscându-și identitatea, dar ignorând sugestia lui cum că ar fi știut câte ceva despre ea. V-aș întreba din nou ce doriți...

– A venit ca să ne ajute, fătuco, mărâi tatăl ei în timp ce se aplecă, apucă felinarul și dădu să îl aprindă din nou.

– Dacă aveți nevoie, bineînțeles, adăugă Strathmore, părând o persoană plăcută și politicoasă.

Katherine nu era deloc pregătită cu o poveste care să îi explice Excelenței Sale rana de glonț a lui Matthew, așa cum nu era pregătită nici să îi spună adevărul lui Strathmore.

– Nu am idee la ce vă referiți...

Se auzi o bufnitură în încăperea, iar Katherine se răsuci. Masa de după perdea se răsturnase, smulgând pânza din locul ei. Matthew era lăbărțat neelegant peste lăna grea înfășurată pe după picioarele mesei.

– La asta, zise baronul pe tonul lui enervant de calm. La asta mă refeream.

Katherine se puse în mișcare, înjurând pe sub mustață și înaintând grăbită. Se lăsă în genunchi lângă Matthew. În lumina slabă, văzu că avea ochii închiși și chipul palid. O pată închisă la culoare, ruginie, se putea vedea pe lână în locul în care intrase în contact cu rana lui când căzuse. Înjură din nou și dădu la o parte materialul mototolit care i se adunase în jurul șoldurilor.

De cealaltă parte a mesei răsturnate, tatăl ei zăbovea deasupra ei cu felinarul în mână, cu o mină îngrijorată.

– E bine?

– Doar a leșinat pentru că a ajuns acasă sângerând ca un porc înjunghiat. Katherine își puse degetele sub bărbia lui Matthew, încercând să îi găsească pulsul, ușurată când îl simți bătând regulat. Își trase mâna. Tocmai de-aia i-am zis să se așeze înainte să cadă.

– Ce ți-e și cu frații ăștia, auzi lângă ureche. Rareori fac ce li se spune. Sau cel puțin așa îmi zic surorile mele.

Katherine tresări, întrucât nu îl auzise pe Strathmore ghemuindu-se lângă ea.

– Glonț sau lamă? întrebă el pe un ton aproape conversațional.

– Ambele, zise ea încruntându-se, fără să își mute privirea de la Matthew.

Baronul se aplecă, trecându-și degetele lungi și elegante peste scalpul lui Matthew cu mișcări sigure, căutând, presupuse Katherine, umflături care ar fi putut surveni în timpul căderii.

„Baronul are mâini incredibile“, se gândi ea. Nu erau mâini moi, de nobil răsfățat, ci mâinile capabile ale unui om obișnuit cu munca. Mâini cu care alina, descoperea și comunica... Își mută privirea de la ele. Nu ar fi trebuit să observe mâinile unui baron în timp ce fratele ei sângera fără simțire la picioarele ei.

Mâinile acelea se opriseră, așa că trase lâna la o parte de pe umărul lui Matthew.

– Ah. Da, acum văd rana de ieșire. A avut noroc. Vătămare minimă, cred că mai degrabă i-a julit mușchiul. E singura rană de glonț?

– Da.

– Mmm. Și tăietura? E la spate, să înțeleg?

– Da.

Nu prea reușea să îi vadă chipul lui Strathmore, întrucât părul des și brunet îi cădea neglijent peste urechi, ascunzându-i trăsăturile. Încercă să nu observe cât de aproape se afla de ea sau căldura pe care o emana.

– A fost suturată?

– Nu încă.

Katherine îi privi cu atenție ceafa. Baronul nu punea întrebările previzibile, cum ar fi fost cum anume fusese fratele ei împușcat și rănit. Sau de ce Katherine îl întâmpinase la ușă cu pușca ridicată.

Pusese doar întrebări medicale până acum. Nici măcar nu se arătase surprins sau consternat. Chiar că nu îl înțelegea deloc.

Și ei nu îi plăceau lucrurile pe care nu le înțelegea. Baronul se lăsă pe călcâie și apoi se ridică.

– Păi, atunci, să îl urmărim înapoi pe masă și să îi suturăm tăietura, nu? Trebuie să examinez cât de gravă este rana.

Da, poate că baronul nu punea întrebările la care te-ai fi așteptat, dar cu siguranță dădea ordinele la care te-ai fi așteptat.

– *Dumneavoastră* nu trebuie să faceți nimic, milord, zise Katherine cu calm. Vă asigur că fratele meu este pe mâini bune în grija mea.

Nici nu mai știa de câte ori un medic sau un chirurg – un medic sau un chirurg *bărbat* – intervenise într-o situație, nesocotindu-le pe ea și talentele ei, tratând-o cu superioritate. Nu avea de gând să îngăduie una ca asta și acum. Nu când era vorba chiar despre fratele ei.

Se ridică și se întoarse spre baron, pregătindu-se să îl înfrunte pentru prima oară la lumină.

I se uscă gura.

De la distanță, i se păruse atrăgător. Acum, că stătea atât de aproape de ea, în lumina slabă, Katherine își dădu seama că nu era doar atrăgător, ci izbitor de chipeș. Era înalt și zvelt, iar veșmintele simple nu îi ascundeau câtuși de puțin liniile puternice ale trupului. Avea părul des de culoarea lemnului de mahon, dat cu nepăsare la o parte de pe un chip alcătuit din unghiuri impecabile: pomeți ascuțiți, nas drept, maxilar puternic. Avea ochii închiși la culoare și o privea fără să trădeze ceva.

Își simți măruntaiele săltându-i lent și înspăimântător și simți cum se îmbujorează ușor. Nu era de mirare că femeile îi sorbeau fiecare cuvânt. Într-un alt moment al vieții ei, cu multă vreme în urmă, poate că s-ar fi numărat și ea printre ele.

– Doctor este în regulă, zise baronul.

– Mă scuzați?

Katherine își pierduse șirul gândurilor.

– Consider că titlul meu este mai degrabă un impediment decât un ajutor atunci când consult pacienți.

– Nu este pacientul dumneavoastră, milord. Reacția nedorită și nechemată de care tocmai avusese parte fu vindecată instantaneu de o doză zdravănă de enervare. Ci al meu.